

Németh Bálint BENNÜNK A LÉTRA

Talán az, hogy kegyetlenül megtréfáltak minket,
akik makacsul a biztonságos megoldásban hittünk,
pedig már látszott: ég a ház. Talán ez fut végig
rajtunk, mikor hirtelen, mint egy roskatag létra,
ami nemhogy az égbe fel, de már a földre vissza
sem vezet, minden remény összedől bennünk.

*

De valószínűbb, hogy ezt sem marad időnk
végiggondolni, hiszen a következő pillanatban már
úgy hullunk ki saját életünkből, mint kiborított
fiókból az evőeszközök, és gyerekként, fiatal
lányként vagy cserepes virágként mindannyian
elfoglaljuk kijelölt helyünket a zuhanásban.

*

Ki széttárt kezével, ki felfelé emelt lábával
bizonyítja, hogy tökéletesen megalkotott
kompozíció részeivé váltunk, és ami velünk történik,
abban nincs semmi esetleges. Ami jön, arról viszont
valószínűleg fogalmunk sincs: mint üres cserépből
a virágföld, hiányzik most belőlünk a jövő.

*

Valószínűleg, mondom, hiszen velünk kapcsolatban
innentől minden csak feltételezés. Aki megpróbál
bármit a szánkba adni, aki azt állítja, belőlünk
bármit is képes megmutatni: hazudik, és csak
eszközöket keresett egy kompozícióhoz,
ami szédületesen messze van a tökéletestől.

kép | Stanley Forman, Boston Herald American, Boston, USA, 1976.

A 19 éves Diana Bryant és kétéves unokahuga, Tiare Jones a vészlépcsőn várta Robert O'Neil tűzoltóval a mentőlétrát a Marlborough utcai lakásban támadt tűzben. A tűzoltó felmászott a létrára, de ebben a pillanatban összeomlott a vészlépcső a lábuk alatt és öt emeletet zuhantak. A nő meghalt, de a gyerek túlélte a zuhanást, mert a nő teste megvédte a földbe csapódáskor. Az 1975 évi World Press Photo nyerteseként a kép kapcsán ismét feltámadt a vita a sajtófotósok között, hogy erkölcsileg igazolható-e olyan képek publikálása, amelyeken emberek éppen meghalnak.